

Transskription af:

Dyt i Danmarkshistorien

1:8 Toyota Corolla: Rasende populær bil i 1990erne

Vært og tilrettelægger: Ida Hasgaard Røntorp med hjælp fra Mads Karenkewitsch og Simon Akselsen

Medvirkende: Mette Boritz, Christian Grau og Thorkild Thyrring

Bil udlånt af Jens Perera Jensen. Arkivklip af Rådet for Sikker Trafik

Intromelodi: Svag til jævn eller lokalt 18 til 22 grader... Jeg må godt køre lidt engang imellem. Nej, far er så øm over bilen....

Tilrettelægger: Danskernes hverdag og drømme står spejlet i motorhjelmene på vores biler. I denne serie kører vi igennem danmarkshistorien i nogle af de biler, vi har ejet gennem de sidste hundrede år. Fra den første Ford T til de allernyeste, nærmest selvkørende modeller. Vi ser blandt andet på nogle af de biler, der holdt parkeret foran de hypermoderne Bellahøj huse i efterkrigstiden, og hvordan vores bilvaner tilpassede sig 70'ernes oliekriser og nullernes økonomiske optur. Til at kigge i det historiske bakspejl har vi kulturhistoriker Mette Boritz. Og ved hendes side er bilentusiast og foredragsholder Christian Grau, og som selve inkarnationen af danskernes kærlighed til biler, racerfører Thorkild Thyrring. Kom med på fire hjul gennem danmarkshistorien.

Christian Grau: Det her det er en 1993 Toyota Corolla, noget af det mest umiddelbart karismaforladte man kan forestille sig på fire hjul, men det er der så kompensere for her ved at give bilen en personlig styling, som er helt ud over det sædvanlige. Meget opsigtsvækkende og meget charmerende. Men som udgangspunkt, så er det virkelig et regneark på hjul, en Corolla. Kæmpe succes, fordi folk vil gerne have fornuftige driftssikre biler og det betyder bare fra Corolla kom i 1966 til i dag, der har bygget et kæmpe navn for sig selv. Det er et ikon man kan sige. Uagtet at den er lidt kedelig at se på, så har den et ikonisk navn, fordi alle får billeder ind i hovedet når de hører Corolla.

Mette Boritz: Og man bliver jo helt nostalgisk allerede. Altså, nu er det jo lidt ærgerligt, ikke, at vi kan køre til Gardasøen, fordi det er jo ellers lige sådan en bil, at hele familien er pakket ind i og

taget afsted til Gardasøen i. Den fornuftige familiebil. Selvom den er så stilet som den er, så er jeg jo lidt nysgerrig på en ting, og det er hvad for en farve den oprindeligt har haft.

Christian Grau: Ja, og det har du set ind i døren, ved jeg.

Mette Boritz: Ja, det har jeg nemlig.

Christian Grau: Så er du set mere end mig. Så hvilken farve har vi fat i?

Mette Boritz: Den er sådan en lidt metallic grågrøn, og der blev jo allerede lidt 90'er-entusiastisk der. Ja, det har været en rigtig, rigtig pæn familiebil, det er jeg ikke tvivl om.

Tilrettelægger: Bilen, som Mette og Christian skal ud og køre i dag, er en Toyota Corolla fantastiske Corolla, og det er ikke så mærkeligt, at en af tidens helt store pop bands, TV2, har skrevet en sang om den. For hvis der var en bil, der dominerede de danske veje i 90'erne, var det Toyota Corolla. Den er produceret i mere end 50 millioner eksemplarer, og alene i Danmark blev en kvart million af dem solgt. Som Christian og Mette allerede har afsløret, at den her præcise Corolla fra '93 og ganske opsigtsvækkende stilet. Men hvordan den præcist ser ud, vender vi tilbage til senere.

Christian Grau: Men skal vi ikke gå i læ inde i Toyotaen?

Mette Boritz: Jeg synes, det lyder som en rigtig god idé.

Christian Grau: Køre et sted hen, se noget - se hvordan verden tager sig ud fra det mest fornuftbårne man kan forestille sig på fire hjul anno 1993. Bilernes svar på risengrød. Den samme halvkedelige smag hele vejen igennem. Men i dag kigger man på den og tænker ahh, måske var der nogle lag af charme, man missede der i 199, måske har den faktisk et eller andet. Jeg tænker, vi skal gå ind og finde ud af det.

Mette Boritz: Ja, se nu farven her. Ej, den er der altså lige når solen er på, så er den altså lidt mere grå en grøn, Christian.

Christian Grau: Men det er meget typisk Corolla Toyota at være lidt grøn. Den er ikke meget grøn, den er lidt praktisk, den er ikke meget praktisk, den er lidt hurtig, den er ikke meget hurtig. Sådan er det med det hele - det hele er ret moderat.

Mette Boritz: Ja, det har været meget fornuftig farve i hvert fald.

Christian Grau: Den bil vi skal køre i, den er stilet, den har en gearkasse der ligner en mellemting, ikke en gearkasse, altså en gearvælger, der ligner en mellemting mellem en lavalampe og noget sexlegetøj. Den har tyrkisk rat og instrumentbordet er farvet i pastelfarver. Både Brian-typer og Hello Kitty-fans kan være med.

Mette Boritz: Ja, og lige den der lavalampe, den passer jo genialt, altså, fordi hvis der var noget der var smart i 90'erne, så var det jo lavalamperne. Så på den måde synes jeg faktisk at den allerede sætter os lidt i stemning.

Christian Grau: Det er rigtig nok. Apropos stemning, så lad os gå ind i den.

Tilrettelægger: I 1990'erne ømmer man sig stadig ovenpå fattig-firserne. Der er økonomisk lavkonjunktur, og i starten af halvfemserne er der ikke set større arbejdsløshed siden Anden Verdenskrig. Så at vælge en fornuftigt og driftssikker bil er essentielt for at kunne få enderne til at hænge sammen. Og selvom Corolla'en i dag føles lige så familiær som en hotdog, så stod det ikke ligefrem skrevet i kortene, at Corolla'en skulle blive en af danskernes foretrukne biler. På det her tidspunkt har man svært ved at forestille sig, at biler kan komme fra Asien.

Christian Grau: I 90'erne og hen over nullerne, der var Toyota i mange år det mest solgte bilmærke i Danmark, og Corolla'en var ligesom den mest Toyota af alle Toyotaer. Øh, så bilen her er den virkelig fra en periode, hvor Toyota havde det rigtig godt, og nu er den her og blevet stilet i alle mulige retninger. Men tilbage i '93, der er det her, det har bare været en rigtig fornuftig familien Danmark bil. Den har to døre og fire sæder, men det har ikke forhindret folk i dengang at smække fire og fem mand ind i den eller far, mor og børn, og så kunne man lægge bagsædet ned, og så kunne der være en masse ting i den ene side. Der kunne måske være en barnestol i den anden side. Det er sådan meget typisk hatchbacks. Det her det er en hatchback, det vil sige den har en stor bagklap. Den er lige så praktisk, ligeså nem at få ting ind i som en stationcar, selv om den ikke er lige så stor. Det er igen sådan et billede på de der fornuftige kompromiser, som man lavede i de år, at man fik ligesom det bedste fra en stationcar, og så fik man det i en billigere, mere benzinøkonomisk udformning som den hatchback.

Thorkild Thyrring: Det er Thyrring, Thorkild Thyrring. Velkommen til, spænd sikkerhedsselerne og gør jer klar. Læn dig tilbage, nu kører vi. Der er ingen tvivl om man er selvfed og man har styret og har siddet på kagen i så lang tid, og hvis man er Ford Motor Company i Amerika, og der kommer nogle rapporter fra Europa om, at vi hører altså om Toyota og Japan osv., så har man nok trukket lidt arrogant på smilebåndet, og det skulle man nok ikke have gjort. Der var en selvsikkerhed blandt importørerne, som var helt ud over, hvad de burde have haft. De burde have set truslen fra det fjerne Østen, fordi derude, der havde man bygget biler i mange, mange år, og nu var de

begyndt at komme til Europa. Den drog hen over det ganske danske land i en succesoplevelse, som ingen anden bilfabrik havde oplevet nogensinde. Og i cirka 10-15 år var Toyota Corolla den absolut mest solgte bil i Danmark overhovedet, hvert år.

Christian Grau: Jeg tror, at meget af det der snobberi, det kommer jo ud af noget historie. Japanske biler kom ind i Europa og stod sådan lidt historieløse, fordi vi ikke kendte dem. Der var Corolla her. Corolla her har været lavet siden 1966, men vi har kun kendt til den siden 70'erne, og da den kom ind i 70'erne, der synes vi: Nå, hvad var det for noget? Det var jo ikke ligesom en Ford eller en Mercedes, som havde en stor historie, og det er historien, der gør, at man kun kan snobbe lidt. Det kunne man ikke med de her biler, men til gengæld fik de opbygget et omdømme, som ligesom lukkede latteren ned, fordi de aldrig gik i stykker, fordi det var meget driftssikker end den der Alfa Romeo eller den der Peugeot, som er meget mere cool og meget mere livsglas, eller den der tyske bil, der er meget hurtigere, men den koster en bondegård i vedligehold, og den måske ikke er lige så driftssikker.

Tilrettelægger: 90'erne bliver et årti, hvor verden åbner sig op på mange forskellige planer. Det er et årti, hvor fjernsynet begyndte at have mere end én kanal, og hvor verden gik mod lysere tider. Det er et årti, hvor vi planter det danske flag solidt i den internationale sportshistorie, og hvor sms'er og internet forbandt os på tværs af landegrænser.

Mette Boritz: Det her med, at det er japanske biler, der lige pludselig kommer ind i det danske samfund, og man er åben over for nogle nye ting - der sker nogle andre ting, end man er vant til. Det er meget kendetegnende for 90'erne, hvor vi står med en helt ny verdensorden. Altså, murens fald er jo et godt eksempel på, at verden ser anderledes ud, end man er vant til, og de store forklaringer, alt den måde verden har været struktureret på, bryder jo faktisk sammen om ørene på os, og samtidig så åbner verden sig jo også på en helt ny måde. For 90'erne er jo det årti, hvor sms'en og internettet finder vej og gør verden kæmpestor for os.

Christian Grau: Var det både en optimistisk tid og så en tid, hvor det gik ret dårligt, er det det du siger? Der var lidt lavkonjunktur, men folk var optimister, fordi den kolde krig sluttede, og?

Mette Boritz: Ja, altså der var lavkonjunktur i starten. Men så kommer økonomien jo faktisk til at gå meget bedre, så det er faktisk en enorm rolig og uskyldig, kan man endda sige, periode i danmarkshistorien, fordi vi står med en kold krig, der lige er afsluttet og bliver afsluttet - især når Sovjetunionen kolliderer i '91. Og så står vi jo før terrorangreb osv. Så det er på mange måder et fredeligt årti, man går ind i sådan et uskyldigt årti, hvor man eksperimenterer og ikke er så konform med nogle ting. Musik og så videre bliver eksperimenterende og sådan lidt uhøjtideligt, useriøst, ikke useriøst, men uhøjtideligt, vil jeg nok sige, på en ny måde, som man ikke har set før. Og så betyder det jo selvfølgelig ikke, at der ikke er krige og kriser og alt mulig andet, men det er i virkeligheden et lidt uskyldigt årti.

Christian Grau: Det her det er lyden af koblingen i en Toyota Corolla fra 1993, der er et lille slip i den, jeg trykker den ned, sætter nøglen i. Og her vil connaisseurs registrere, at det ikke er en original udstødning der sidder på vores Toyota Corolla. Der er ikke meget der er originalt på denne her Toyota Corolla. Jeg skal da love for, at der også er lidt vandring på bremsen før den rigtig bekræfter mig i, at jeg træder på pedalen.

Mette Boritz: Så er der et sted.

Christian Grau: Det kan være, du skal rulle dit vindue op Mette, fordi øh.

Mette Boritz: Ja, det gør jeg lige. Helt gammeldags bliver det rullet op igen, ikke. Sådan, så er vi klar.

Christian Grau: Jeg tror hvis man, hvis man hører lyden af denne her bil, som vil man næsten kunne forestille sig, hvordan den ser ud. [vruum]. Jeg kan godt høre, at den er lidt lavere end Toyota Corolla var i 1993. Den er ikke... Det er ligesom os andre, men den er sunket lidt siden 90'erne ha. Hvor skal jeg køre bilen hen?

Mette Boritz: Jeg synes, vi skal en tur i storcentret i dag. Øh, jeg er ikke sikker på du er storcentertypen.

Christian Grau: Der har du ret kan jeg sige.

Ja, det tænker jeg ikke at du er, men jeg tænker faktisk det passer ret godt til denne her bil, fordi vi er ude i denne her familien Danmark-bil, og i 90'erne er storcentre jo en stor ting. De er kommet tidligere, fx Rødovre Centrum er der allerede i 1966, men det her med at man begynder at samle alt på ét sted, er jo noget, man virkelig er glad for i disse årtier. Og det gør du jo så nemt. Altså vi kan jo bare starte bilen her og så hele familien ind i bilen og så afsted til storcentret, hvor vi så kan købe alt, hvad vi har brug for.

Christian Grau: Købte man måske også typisk ind til en hel uge af gangen?

Mette Boritz: Det gjorde man jo i 90'erne, fordi der jo stadigvæk er en lukkelov på det her tidspunkt. Man skal jo tænke sig om, hvad man har, så man ikke løber tør. Vi er jo vant til i dag, at vi kan køre ud og handle, lige når det passer os. Det kunne man ikke, så nogen har jo været fornuftige at købe ind, altså været på lørdags indkøb og købt ind til hele ugen i storcentret.

Christian Grau: Det var også et godt sted at hænge, tænker jeg, hvis man var sådan lidt ung og rastløs, og der er ikke skete så frygtelig meget, så kunne man køre ned i centret og hænge lidt.

Mette Boritz: Så kunne man gå ned at hænge lidt og gå og kigge lidt, men en god tur i storcenter var jo en god 90'er ting, og jeg tænker er det Lyngby Storcenter vi kører til? Og det er jeg jo faktisk lidt glad for, fordi jeg kommer selv fra landet. Og i 90'erne havde jeg en bror, som flyttede til København for at læse, og så nogle gange var jeg på besøg, og det var i Lyngby, og jeg gik i Lyngby Storcenter. Jeg syntes, det var så fedt, fordi det havde man altså ikke, hvor jeg kom fra.

Christian Grau: Mette, du talte om det der med de store fortællingers forfald?

Mette Boritz: Ja, eller...

Christian Grau: Hvad betyder det? Det lyder ekstremt blæret. Jeg vil bruge det meget, når jeg forstår helt igennem, hvad der betyder.

Mette Boritz: Præcis, eller sammenbrud. Altså, det er jo så interessant, når man træder ind i 90'erne, så det man jo har... Den verdensorden, generationer, nærmest, er vokset op med lige siden Anden Verdenskrig, hvor vi har en verden, der er delt i øst og vest. Den bryder sammen med murens fald og Sovjetunionens opløsning. Det betyder, at det jo også bliver et helt andet samfund. Vi er vokset op, nogle af os, med forestillingen om, at der kunne komme atomkrig. Og det er altså denne her, de to store blokke Vesten og Østen, der har bekæmpet hinanden, men jo også holdt hinanden afskærne kan man sige, så for mange var Østeuropa jo et lukket land. Selvfølgelig kunne man godt, hvis man var god og særlig, komme derover på særlige ture og se denne del af verden, men ellers var det jo lukket land, vi jo kun hørte meget meget lidt om og kun det de gav lov til, at man hørte om dem. Og pludselig så får vi en helt ny verdensorden, hvor verden bliver åben og fri på en anden måde. Man kan rejse, vi anerkender de baltiske lande som nogle af de første i verden og laver diplomatiske forbindelser med Estland, Letland og Litauen. Så så verden åbner sig og bliver meget større og også mere sikker og tryk. Så nogle af de her store fortællinger, vi er vokset op med, forsvinder altså, og samtidig så er kolonialismen jo også en saga blot. Det har jo været nogle årtier. Men også i 90'erne begynder man med de store fortællinger. Kan vi overhovedet fortælle nogle historier mere? Fordi, hvad er... Kommunismen holdt ikke? Alt det her, vi har forestillet os, kunne binde vores verden sammen og vores forståelse sammen, jamen, det holder ikke længere. Og hvad gør man så?

Christian Grau: Sådan en fortælling om kønsroller og familiemønstre, som også lige får endnu en på sinkadusen i den periode den.

Mette Boritz: Får en ordentlig en på sinkadusen, også bare det her, at vi jo er i '89 det første land, som anerkender, at homoseksuelle kan blive viet. Ikke i kirken på det tidspunkt, men vi har faktisk det første homoseksuelle par Axel og Ejgil. 'Angxilerne' kalder de sig, som bliver viet. Så familie er

også noget nyt. Vi har undervejs haft både bøsser og lesbiske, og har kæmpet for deres rettigheder. Men også det her med at kunne få børn og retten til at kunne få børn, når man er to af samme køn, er jo også noget, som vi ser i den grad i 90'erne også være til debat i høj grad.

Tilrettelægger: 90'erne bliver en tid, hvor vi i Danmark ryster den kolde krig af os. Vi sænker skuldrene og begynder at tage lidt lettere på det hele. Mcdonalds åbner i Moskva, Atom-truslen er aflyst, og herhjemme falder arbejdsløsheden gradvist. Meget overraskende vinder vi også EM i fodbold i 1992. Det er også i 90'erne, at handelen mellem Vesten og Sydøstasien for alvor sætter i gang, og på den måde bliver den populære Toyota Corolla et automotivt symbol på voksende globalisering og en sjældent set fremtidsoptimisme.

Mette Boritz: Og så er det jo fantastisk, at vi kan rejse ud, verden bliver åben, vi får jo internettet. Det er der jo mange, der siger, det kan man jo slet ikke forstå, at man ikke har en hverdag, hvor man ikke lige kan google alt på sin telefon. Men det havde man jo ikke, så internettet er jo en af de nye ting, der kommer i 90'erne, og mobiltelefonen bliver ikke hvermandseje, men næsten. Altså, hvem har ikke haft en Nokia og spillet Snake spillet på den? Så på den måde kommer vi i forbindelse med hinanden på en helt anden måde, end man har gjort før og i en rasende fart. Og det ændrer jo hele vores måde at kommunikere og agere på, på det her tidspunkt.

Christian Grau: Altså nu skal vi ned i andet gear her [vruum] Det lyder som om vi kører vanvidskørsel i Corolla, men vi kører, kan jeg sige, aktuelt 50 kilometer i timen, og det er pudsigt nok lige det, man må køre. Men det lyder bare.

Mette Boritz: Det lyder som vi er...

Christian Grau: Sindsyge

Thorkild Thyrring: Og så skulle de lave tv serien 'En gang strømmer', som var en efterfølger af filmen 'Strømmer' med Jens Okking, hvor vi brugte bl.a. en Corolla, hvor vi fløj ind over broerne inde ved hvad hedder det Tøjhusmuseet. Den landede på næsen, og den blev slået helt skæv, og den har været helt ny om morgenen. Men som jeg kommenterede, de kan jo heller ikke holde evigt trods alt. Så hentede de en ny en ude på lageret og skruede nummerpladen over på, og så fortsatte vi optagelserne til 'Strømmer' ind gennem København og ind over Christiansborgs Slotsplads. Og når jeg ser de optagelser i dag, så vil jeg sige med sikkerhed, det havde vi ikke fået lov til i dag, det der. Ikke på den måde. Det er helt sikkert. Men nu ligger det jo gudskelov i kassen.

Christian Grau: Åh jeg tror, vi har kurs direkte mod Lyngby Storcenter. Som jo er et rigtig storcenter. Altså, og det er lige så stort, som det lyder. Hvis jeg havde en krone, for hver gang jeg var faret vild i Lyngby Storcenter, så havde jeg været en holden mand.

Mette Boritz: Det er skægt, at du siger det, fordi jeg fór faktisk vild dengang jeg var der i 90'erne, og så syntes jeg, det var lidt pinligt fordi, hvis man ikke kan altså... Der var jo to torve i det her center ikke. Storetorv og lille torv. Det var i sig selv jo vanvittigt stort.

Christian Grau: Men det er sådan noget, det er jo også... Det siger noget om den måde man er i storcentret på, ikke. At man går ind, og så bliver man bare revet rundt af sine impulser, man får øje på en butik og gå derhen, og så var der en anden butik derovre, og lige pludselig så er verdenshjørnerne helt ude af ens bevidsthed og så kommer man ned i den der parkeringskælder, som også bare er gigantisk og i flere etager.

Mette Boritz: Præcis.

Tilrettelægger: 90'ernes optimisme og økonomiske opsving giver danskerne mulighed for at nyde globaliseringens frugter på både internettet og i butikscentre med varer fra hele kloden. Men selv om kommunismens fald afslutter den kolde krig og for en stund gør verden til et sikrere sted, så er der stadig konflikter mange steder. 90'erne bliver derfor også et årti, hvor nogle af verdens flygtninge for alvor når til Danmark.

Christian Grau: Du talte lidt om det der med, at vi tog ud, men jeg husker det også som et årti, hvor et årti, hvor der kom mange ind. Flygtninge, det blev sådan et stort tema.

Mette Boritz: Flygtninge blev et rigtig stort tema i 90'erne. Altså virkelig stort. Altså allerede i 80'erne havde vi jo de første flygtninge, der kom ved Iran-Irak krigen blandt andet. Men der er jo selvfølgelig altid kommet folk til Danmark, også indvandringen fra Tyrkiet og Italien.

Christian Grau: Men før var det fremmedarbejdere.

Mette Boritz: Der var det fremmedarbejdere, nu bliver det flygtninge også kvoteflygtninge, fordi Danmark går ind i nogle af de her samarbejder, der er. Internationale. Og dem, der kommer, er jo dels palæstinensere, altså statsløse palæstinensere, som er her allerede i slutningen af 80'erne. Der var sådan en stor seance faktisk i '91 hvor de besatte Blågårds Kirke. Over hundrede dage tror jeg det var, altså hvor man simpelthen protesterede mod, at man skulle sendes hjem, og hvor til. Så palæstinenserne, statsløse palæstinensere, er en af grupperne, så er der stadigvæk iranere og irakere, men så kommer der også somaliere, fordi der er somalisk borgerkrig i 1989, og det gør jo, at rigtig mange bliver fordrevne, og en del kommer hertil som kvoteflygtninge. Men ud over det, så har vi jo faktisk noget nu hvor vi siger at alt er fred og fordragelighed osv. Jamen så sker der jo faktisk lige pludselig noget i Europa, som vi ikke har prøvet længe, og det er, at der kommer krig. Selvom man går ind i 90'erne med en ny verdensorden i fred og fordragelighed, så sker der jo faktisk ret hurtigt noget i Europa, som man nok ikke har set komme. Men i forbindelse med Sovjetunionens og Østblokkens fald, så er der jo skred også i de lande, som har været bundet sammen på forskellige vis, men på tværs af det man kunne sige var nationer og folk og sprog. Og

noget af det første vi møder, det er krigen i Jugoslavien eller krigene, om man så må sige, hvor Jugoslavien bliver et frygteligt sted. Og der kommer jo rigtig mange flygtninge til Danmark fra Jugoslavien, og man må faktisk lave et par lovgivninger for at de kan få asyl og få lov at blive her. Krigene på Balkan giver faktisk en ret stor flygtningestrøm til Danmark sammen med dem, der kommer fra blandt andet Irak, Iran er kommet hertil, og så fra blandt andet Somalia, og det giver jo et stort pres på Danmark, synes man. Og det giver også lige pludselig det her med, at der kommer fremmede til landet, og man begynder at diskutere kvoter. Hvem skal have de her flygtninge, og hvor skal de være?

Christian Grau: Internt i Danmark? Hvor skal de være.

Mette Boritz: Internt i Danmark også, hvor skal de være? Og der kommer også denne her fremmedfrygt, altså i vores lille land. Jamen, hvad sker der med de mange fremmede og især dem fra de ikke-vestlige lande, der kommer hertil? Og det gør jo så, at vi har nogle partier også i 90'erne, som bliver virkelig stærke og slår sig op. I '95 bryder Pia Kjærsgård ud af Fremskridtspartiet og får skabt Dansk Folkeparti, som jo virkelig lægger sig i selen for at tale om indvandring og problemet med flygtninge i Danmark.

Christian Grau: Og det har været hovedtemaet i dansk politik lige siden. Klimaet er begyndt at komme ind, ikke? Men...

Mette Boritz: Jo, nu er klimaet også, og så har der jo været corona osv. Der har været nogle andre dagsordener. Men ellers er det jo stadig et issue.

Christian Grau: Hold da kæft. Hvis den kørte lige som den så ud den her bil, så havde vi ikke skulle stå ud af den her og snakke lidt, men det synes jeg måske vi skal. Betragt den udefra og sætte nogle ord på, hvad det er vi ser. Det er sjældent en Toyota Corolla oplever at være genstand for sådan en opmærksomhed, men den lille gave skal den have, også.

Mette Boritz: Ja, det skal den.

Christian Grau: Og hvis vi skal gå i gang med, hvad der ellers har gjort ved den, så har den jo meget opsigtsvækkende fået en spoiler på, som er hentet fra motorsporten, og som vil kunne få, jeg ved ikke hvad, til at holde vejkontakt. Den har rigtig, rigtig meget af det, der hedder downforce. Det vil sige, luftstrømmen tvinger baghjulene ned i asfalten. Det behøver denne bil slet ikke, men det ser hurtigt ud. Så er den malet i changerende blå farver og op langs siden. Der er et kirsebærtræ, vil jeg gætte på, at det er. Det er i hvert fald en gren fra træ, hvorpå der sidder små lyserøde blomster, og der kan man sige; man tænkte det vil måske være et hajgab eller nogle flammer, eller der vil stå 'no fear'. Så der er sådan nogle lidt feminine værdier, der møder en meget maskulin styling med sænkning og spoilere og indfarvning på en sjov og original måde.

Mette Boritz: Og så tænker jeg faktisk Christian, altså det der, det ligner jo for mig ikke en Corolla, når man lige ser den, vel? Og slet ikke den ordentlige familiebil, men på en anden måde, så har den lidt 90'er over sig og ud over at den er fra 90'erne, fordi, øh, det her lidt uhøjtidelige blanding af ting, altså lidt ironi, lidt japansk, lidt tyggegummi pop, som man kaldte det i 90'erne, altså hvor man jo havde aqua og cartoons, som klædte sig ud i vanvittige kostumer og meget, meget lyserødt og meget uhøjtideligt og ironisk.

Christian Grau: Det var et årti, hvor ingen mente noget 100%.

Mette Boritz: Præcis og den her...

Christian Grau: Hele tiden i hvert fald 20% humor i det.

Mette Boritz: Jo så den... På den måde fanger den jo egentlig meget godt og være lidt humoristisk i forhold til dens oprindelige udgangspunkt. Men Christian, skal vi ikke prøve at gå op i centret? Jo, jeg tror faktisk noget, jeg gerne vil vise dig, så vi kan få en lille snak om 90'erne og ikke mindst om, hvad man spiste i 90'erne. Ja, se nu her Christian.

Christian Grau: Er det her?

Mette Boritz: Ja.

Christian Grau: Gud i himlen.

Mette Boritz: Det er lavet en lille smule om, ikke, men hvis du kigger, så prøv lige at se menuerne.

Christian Grau: Bagt kartoffel. Det kan jeg godt se ha. Det er... Og pitabrød, også en kæmpe 90'er ting.

Mette Boritz: Ja, og så har..

Christian Grau: Læksesalat. Hvad der i? Agurk, peberfrugt, ja, majs? Wauw!

Mette Boritz: Og så se lige den kolde pasta derovre, ikke?.

Christian Grau: Ja, med italiensk pesto. Og så kommer mit dårlige syn lidt ind og bliver en udfordring. Majs, ærter, porre.

Mette Boritz: Porre og hjemmelavet dressing og så kan du vælge mellem skinke, kylling og tun. Ej, men du kan næsten ikke få det mere 90'er agtigt.

Christian Grau: Ej, så skal vi have thousand island på.

Mette Boritz: Ja, nu er det godt nok hjemmelavet dressing men altså det kunne de jo måske godt have.

Christian Grau: Men tror du ikke den ene er lavet efter thousand island som forbillede.

Mette Boritz: Årh jo, det må den næsten være, ikke? Og det gode ved et storcenter, det er jo, at der tit er meget at vælge imellem. Altså, så hvis familien nu er kørt herved i deres Corolla, jamen alts, så kan man jo altså også vælge den type mad, som lige er egnet lige til denne her familie, eller hvad man har lyst til. Men hvad tror du ellers, man spiste? Hvad spiste du i 90'erne?

Christian Grau: Oh, jeg spiste noget Knorr Bearnaise sauce.

Mette Boritz: Og det er også en god klassiker. Hvad med sådan en bradepandepizza?

Christian Grau: Jo, der er også en... Sådan en deep pan pizza.

Mette Boritz: Ja ja, men på den danske, altså... Dengang havde man jo ikke fundet det der med at bunden skulle være tynd, så de danske pizza 90'erne havde jo en ordentlig franskbrødsdej nedeunder.

Christian Grau: Så blev jeg introduceret til thaimad i 90'erne. Sådan noget som koriander, som er en meget eksotisk WAW smag. Jeg kan huske første gang fik sådan en Tom Yum, og det har været i midten af 90'erne på Vesterbro, i en eller anden thai restaurant der, og bare tænkt wow, jeg vidste ikke at opvaskemiddel kunne smage så godt. Så det er i hvert fald også en rigtig, rigtig 90'er ting. Jeg tror også det har været i 90'erne, jeg spiste sushi for første gang. Så der kom mange nye køkkener ind i 90'erne.

Mette Boritz: Det gjorde der helt bestemt, og man havde sådan en lyst til at prøve nogle af de her nye køkkener, selv om hverdagsmaden på sin vis var lidt det samme, men der skete faktisk ret meget med hverdagsmaden også i de danske hjem i 90'erne. For en af de ting, der virkelig er fremme, det er fedtforskrækkelsen. I 90'erne bliver man virkelig forskrækket for fedt, altså, og fedtet får den virkelige skurkerolle i madlavningen. Og det sætter man jo hårdt ind på, at bekæmpe dette fedt. Så i 90'erne... Det starter lige i slutningen af 80'erne, men så er det jo Cheasy-årtiet hvor man virkelig spiser fedtfattige produkter ud af en kant, ikke. Osten skal være mager, yoghurten skal ikke ha for meget fedt. Det er før skyr jo kommer til Danmark, så det er almindelige fedtfattige produkter. Og det skægge er jo, altså - det er godt nok ikke i 90'erne - men det er lige i år 2000... Kan du huske, hvad der skete der, i et madlavningsprogram? Når vi taler om fedt.

Christian Grau: Anne et-eller-andet som skønnede...

Mette Boritz: Som jo blev sådan virkelig, øh, sådan helt ikonisk, at hun netop for at få fedtet ud af hakket kød, så tog hun den i et program ind under den varme hane for at få fedtet til at smelte. Det er jo en hel ikonisk ekstrem i fedtforskrækkelse.

Tilrettelægger: Dyt i Danmarkshistorien er produceret af BEAM Audio Agency for Nationalmuseets mediehus Vores Tid. Tilrettelæggelse, optagelse og klip Cille Marlene Sørensen, Mads Karenkewitsch og Ida Hasgaard Røntorp. Lyddesign Frederik Ludwigs med hjælp fra Anton Broder Bach Fokdal. Mit navn er Ida Hasgaard Røntorp.

[Vores Tid – Nationalmuseets Mediehus](#)

[Dyt i Danmarkshistorien 1:8 Toyota Corolla](#)

Lyddesign: Frederik Ludwigs med hjælp fra Anthon Broder Bach Fokdal

Produceret af BEAM Audio Agency for Nationalmuseets mediehus, Vores Tid og 24syv